

at hjælpe disse, var den, at der var for mange af dem; man maatte vente; efterhaanden som Tiden ryddede op imellem dem, og de bleve færre, maatte man se at gribe ind. Nu har man sat Fristen til 1914; saa venter man, at saa mange af disse gamle skulle være faldne bort, at Bekostningen bliver overkommelig. Det forekommer mig at være en noget usmægtelig Tankegang, og jeg kunde ønske, at man havde søgt at raade Bod derpaa. Jeg synes ikke om, at man siger til disse gamle Mennesker: Jo, vi vide godt, at adskillige af jer lide Nød, at I ere fattige, gamle, udslidte; men I ere for mange, nogle af jer skulle falde bort, inden vi kunne hjælpe jer. Der er ikke deri meget trøstende for dem, og det lyder ikke godt i deres Øren, men det er den Hovedbetragtning, som har gjort sig gældende, hver Gang vi enten i Udvalgene eller i Salene have talt om denne Sag. Jeg kunde derfor ønske, at man med Hensyn til Veteranerne fra 48—50 havde indskrænket sig til at give dem, som trængte til disse Penge, og havde anvendt de Penge, der derved vilde blive sparede, til Hjælp for Veteranerne fra 64. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister at tage den Tanke op ogsaa at komme disse Folk til Hjælp i nogen Grad. Det kunde jo lade sig gøre paa forskellige Maader. Der kunde f. Eks. sættes en Aldersgrænse. Mange af Veteranerne fra 64 ere jo lige saa højt oppe i Alder som dem fra 48—50, mange ere oppe ved de 75 Aar, i alt Fald over de 70. Man maatte, synes det mig, kunne hjælpe de ældste af dem. Hvis man f. Eks. satte Grænsen ved 70 eller 75 Aar og etablerede noget lignende som for Veteranerne fra 48—50, vilde det være en ganske anderledes Trøst for disse gamle Folk end at høre, at de først kunne faa noget, naar tilstrækkelig mange af dem ere døde, idet de da hver især kunne gaa og glæde sig, til den Tid kommer, og Haabet er jo noget af det bedste for et Menneske at bevare. Sagen kunde i øvrigt ordnes paa forskellige Maader. Man kunde tænke sig, at den Sum, som her stilles i Udsigt, blev noget forhøjet, eller man kunde, efterhaanden som Døden gjorde sin Høst mellem de gamle fra Trearskrigen, lade det Beløb, som derved blev ledigt, tilflyde de ældste af Veteranerne fra 1864. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister at tage under Overvejelse, om man ikke kunde komme ind paa en saadan Ordning, der forekommer mig at være ikke saa lidt mere human end at sige til de gamle Folk, at de kunne vente til 1914.

Ejsing: Jeg vil gerne bringe den højtærede Finansminister en Tak, fordi han har overvundet de finansielle Betæneligheder, han maa have haft ved at forelægge denne Sag, og især for, at han har taget alle med. Jeg var til Stede ved det Veteranmøde i Vejle, som den højtærede Finansminister omtalte, og ved der at se paa Veteranerne blev jeg klar over, at de meget ønskede at faa en saadan Understøttelse eller Hædersgave. Det var tydeligt at se, hvor det lyste op i deres Ansigter ved Udsigten til at faa blot 100 Kr. Og ved at tale med dem fik jeg ogsaa snart at vide, at de ikke ønskede, at der blev sat et lignende Skel som i sin Tid ved den tidligere saakaldte Hædersgave. De bade meget om, at de *alle* maatte komme med. De vare nemlig saa gammel-dags i deres Tankegang, at de ikke kunde se rettere, end at det virkelig var noget godt, de havde været med til, ved at forsvare Fædrelandet. Jeg har igennem den Sekretær, der blev valgt ved Mødet, en pensioneret Lærer Madsen Thyregod, som for øvrigt har gjort et meget stort Arbejde i denne Sag, idet han har skrevet og modtaget Breve i Tusindvis, haft Lejlighed til at høre Udtalelser fra Folk fra forskellige Egne, og de gik alle i den Retning: Lad det endelig blive saaledes, at vi alle faa! Han nævnedes som Eksempel, at han endogsaa havde faaet Brev fra en Mand oppe i Finland, som med stor Glæde tænkte paa, at han paa sine gamle Dage skulde faa en Hædersgave fra Danmark, fordi han havde været med i 1848—50. Jeg vil derfor meget anbefale Forslaget, saaledes som det foreligger.

Pagh: Med Hensyn til Rækkevidden af Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 vilde jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Under Belejringen af Fredericia i 1849 blev der af Københavns Brandkorps sendt en Afdeling til Fredericia, som i Forening med Købstadens civile Brandkorps medvirkede til Slukning af de Brande, som de fjendtlige Granater forvoldte. Jeg vil nu spørge den højtærede Minister: Hvis der endnu lever nogen af disse Brandmænd, ville de saa efter Ministerens Mening komme ind under de Begunstigelser, der her gives de Mænd, som have deltaget i Krigen? Jeg mener, at ligesom disse Brandmænd vare udsatte for den samme Fare som Soldaterne, maa de ogsaa, hvis der lever nogle af dem, være Genstand for den samme Hæder. Jeg minder, at en civil Brandmand af Fredericia